

LA TUIES

—Escolteu, Macari: quan haureu enterrat aquest cuc, veniu, que n'enterrarem un altre que potser trobarem a sota d'aquella figuera...

Diario semanal flamante y lustrado, de avisos, anuncios y esquelas mortuorias
¡ SALE HOY !

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

La mujer, al boxeador, hace redoblar su ardor

Según afirma un periódico [dico que aparece en Nueva York] la simpática señora de Dempsey el boxeador, deseando que su esposo recuperara en seguida sus fuerzas y recobrara toda la gloria perdida se presentó de improviso donde se estaba entrenando [do. Dempsey que siempre [obedece de su manager al mando no advirtió la buena [ma al marido su presencia, pero cuando éste la vió diz que adquirió tal potencia [tencia que sus tres entrenadores [res cayeron todos al suelo contemplando sin pensar [lo las estremitas del cielo. Según los espectadores nunca en la vida luchó con tal coraje el gran [Dempsey como cuando descubrió a su mujer entre el público [blico los combates presenciados [do para ver si su marido iba o no iba prosperando. Para mi el caso no tiene nada de particular, pues yo mismo lo he podido [dido muchas veces comprobar. Cuando veo que se acerca [ca la señora Liberata me entran unas ganas locas [cas de luchar cual si una rata viera un gato y le embistiera [tiera con ímpetu sin igual para comerla en seguida en la esquina de un portal [tal. Comprobada la eficacia

de este excelente sistema ahora a todos los combatientes [tes merecería la pena asistieran las mujeres de todos los luchadores con el fin de redoblar de victoria sus ardores y si no basta con ello y quieren darles más guerra, [rra, la receta es infalible ¡que vaya además la suegra! [gra!

RUFASTA
rival de Larruy

SUCEDIDOS

En la calle de Llásticos un individuo agredió a otro porque no le había pagado una letra. Una vez más quedó cumplido aquel aforismo que dice que la letra, con sangre entra.

Anuncios especiales de "La Retaguardia"

Se pintan techos y paredes a precios económicos. Servicio a domicilio. Escribir Retaguardia, número 69,606.

Lecciones de suizo, se dan con equidad y aseo. Martín Gala, Layetana, núm. 228, sótanos. Hay ascensor.

El fondista señor Luis Galí Matías avisa a su distinguida clientela que no puede reservarles habitaciones porque ha llegado a su establecimiento una cuadrilla de turistas que le han dejado sin un cuarto.

ANIMALADAS INEDITAS

¿En qué se parece Cagancha a una chica de casa la señora Dolores?

En que es-tocá por aquí, es-tocá por allá...

¿En qué toreros piensan las chicas cuando se empolvan para ir a ver al novio?

Primero en "Blanquet", después, en "Pinturas", y después, en "Posturas".

¿Por qué se puede decir que los pecados son indigestos?

Pues... porque dicen que hay que purgarlos...

¿Cuál es la lechuga más higiénica?

Pues lechuga... mans.

Una pluma Waterman (perdonen el reclamo, me han regalado una), ¿en que se parece a cierta clase de árboles?

En que es-tilo...

Una cupletista que se diga Rita, ¿en qué se parece a un botijo?

En que este cantarito, y aquella, canta Rita...

GREGUERIAS INEDITAS

En Mandangott (Rusia verde), se ahorcó un hombre colgándose de un árbol.

No fué encontrado hasta el día siguiente de su muerte.

He aquí a un hombre que se pasó toda la noche de un tirón en el árbol.

Pérez de la Pelma

ESPECTACLES GRAN TEATRE ESPANYOL

Companyia

Santpere-Bergés

Primera actriu:

Asumpció Casals

Avui, dijous:

Inauguració de la temporada.

LA VENTAFocs DEL BARRI

d'Amichatis

TEATRE COMIC

L'èxit dels èxits

Tothom ha d'anar a veure

NOT-YET

PAS ENCORE —

TODAVIA NO —

ENCARE NO —

La més gran de les revistes

El millor espectacle de Barcelona

Direcció artística:

Manuel Sagrañes

TEATRE NOU

EXIT COLOSSAL

CHARIVARI

Cada nit

CHARIVARI

Redacció i Administració: Bon de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

UN SUSPENS

EN un exàmen de setembre, un estudiant, veient que s'anava a endur la carabaça més gran de la temporada, va decidir fer una brometa pesada al professor.

Quan va sortir de l'exàmen, un dels seus companys li va dir:

—T'han donat suspens?

—Sí!

—I, per què?

—Perquè no he sapigut contestar una pregunta molt senzilla!

—Què t'han preguntat?

—Que si era jo el havia posat de punta un clau al seient del professor!

L'ADVERSARI LLEIAL

COM que aquest cas no és, per desgràcia, gaire freqüent en els anys de la xafarderia teatral barcelonina, hem de fer esment d'un curiós fet

que va passar l'altre dia en un popular teatre de la nostra ciutat.

En virtut d'una sèrie de divergències entre els components d'una companyia de grans espectacles, van deixar de formar-ne part alguns d'ells. Hi havia un actor, un administrador i un autor.

Aquests senyors, en ús del seu perfecte dret, es van espavilar i van organitzar una altra empresa, amb un altre teatre i una altra companyia.

Pocs dies després de l'escisió, l'autor del qual abans hem parlat assistia a l'estrena d'una obra al teatre d'on era, feia unes quantes setmanes, un dels elements directors.

Va pagar la seva butaca i acollí tots els números amb discrets, però sincers aplaudiments.

El qui aquestes ratlles escriu no és amic seu, però, en aquests temps en què imperen la revetada, la hipocresia i la enveja, ha cregut oportú contar aquesta anècdota, de la qual molts podran treure profitosos ensenyaments.

EL VERISME AL CINE

CONEIXEM un senyor que es vol dedicar a la producció de films nacionals.

Això de la cinematografia espanyola ve a ésser una mena de xarrampió com el del xarlestón, els jocs de mots creuats o els raids en patinet o ballant la rumba.

—Però jo — ens deia aquest senyor — vull fer pel·lícules de debó. No res de cintes sistema "Marieta de l'ull viu", no, no. Jo vull fer com aquell americà... sabeu aquell americà que va fer

un film de guerra on el protagonista sortia a mitja pel·lícula, en tornar del front on se l'havia vist marxar sà i bó, uns quants cents metres abans, amb una cama tallada?

—Sí.

—Doncs jo vull fer com ell. Sabeu que va fer perquè la cinta resultés verídica del tot?

—Va llogar un coix que s'assemblava al protagonista?

—Ca! Li va donar cent mil dòlars d'indemnització... i li va fer tallar la cama!

L'EXCUSA INNECESSARIA

TENIM un amic casat que té l'excel·lent costum de retirar cada matinada cap allà a les tres.

—I què li diu vostè a la seva senyora, quan torna tan tard a casa? — li vam preguntar l'altre dia.

—Oh!... No cal que li digui res!

—Per què?

—Perquè ja n'hi ha prou amb el que ella diu!

L'hortolà de Sant Boi.

HOSPITALITAT

EN Jaumet Ciuró, un brau excursionista enamorat follament de la santa muntanya, es va extraviar en una de les seves excursions i caminant, caminant, va anar a parar a un xalet senyorial, on va demanar acolliment.

Els masovers comunicaren a la senyora la demanda de l'excursionista, i aquesta, en veure'l tan jove, tan arrogant i tan simpàtic, accedí immediatament a la seva petició.

jo mateixa un bon sopar, però quant a dormir, jo mateixa un bon sopar, però qquant a dormir, únicament podrà estar al meu llit fins a mitja nit, perquè en aquella hora arriba el meu marit del casino del poble.

Vanda Rheta

—En Paquitu m'ha dit que m'estimava molt, molt, molt... però jo trobo que no n'hi havia per ponderar-ho tant!

DE CACERA

MENTRE els altres caçadors corrien adele-rats darrera les pells, el jove administrador i l'opulenta administrada, estaven molt quietets a l'ombra protectora d'un roure centenari.

De sobte l'administrador s'aixecà tot esverat i adoptà una actitud natural i que no donés lloc a dubtes.

—Què et passa? — preguntà ella, sense ni arreglar-se la roba.

—Que no has sentit?

—Sí, i què?

—No serà el teu marit?

—Fuig, home, fuig! No són dos trets seguits els que s'han sentit?

—Sí.

—I doncs, com vols que sigui el meu marit?

Guillem de Pressa

Novel·la de bons y mals costums

Capítol primer

LA Mercè s'havia quedat com entontida en llegir l'anònim què, sobtadament, d'una manera barroera i poca solta, trencava l'encís de la felicitat de la seva llar.

Dreta, davant del finestral del salonet, darrera les coquetones cortinetes que esmortuïen la llum cridanera del sol estival, llegia i no veia la aturridora confidència i el seu rostre fi i aristocràtic de dameta medieval anava prenent transparències porcel·làniques i esblaimats de lliri assedegat. La polsina d'or dels raigs del sol en projectar-se dins del salonet, embolcava la seva gràcil figura de nineta encarnada i la seva cabellera, no segada per la més idiota de les modes, semblava un nimbe de llum que auriolés la seva testa d'una dolçura i delicadesa rafaelines.

"El seu marit l'enganya. Si vol saber més detalls i comprovar vostè mateixa la certesa de la infidelitat del seu espòs, escrigui a l'Agència Wolff, apartat número 14. — Un bon amic."

Això no podia ésser cert. Enganyar-la ell, l'Ernest, el seu Ernest...! No, no, de cap de les maneres! Ell...! Tan enamorat, tan carinyós, tan enganxat sempre a les seves faldilles...! Impossible, absolutament impossible! La delació era una broma de mal gust que no mereixia altra cosa que el menyspreu. Algun mal intencionat que s'havia proposat mofar-se d'ella, sense heurre esment de la importància, del valor moral d'aquelles ratlles feridores que, encara que no fos més que per un moment, l'ofegaven en un mar de dubtes i de recels.

Però, no; dubtar de l'Ernest era una ofensa imperdonable que de cap de les maneres podia accep-

tar ni en el terreny de les hipòtesis més inversemblants.

Que estúpids que són aquests homes que gosen, robant als altres, una felicitat que ells no posseeixen!

Perquè la Mercè era feliç, completament feliç des del dia en què va lligar per sempre la seva vida a la de l'Ernest. Feia dos anys d'això, i mai ni el més petit núvol havia enterbolit el cel radiant de la seva felicitat. Si semblava talment que els petons i les carícies els fessin viure. Si fins menjant havien de seure ben a prop l'un de l'altre i canviar-se els llamins i les golafreries de llavi a llavi, com si així les haguessin de trobar més dolces, més saboroses...

Quantes i quantes vegades, un petó començat de sobretaula, perdurava encara en sentir-se els rostres acariciats per les flonjositats del coixí...

No, no, l'Ernest no podia enganyar-la d'una manera tan miserable! L'Ernest vivia per ella, pensant tot el dia en ella, i la Mercè se'n sentia orgullosa d'aquella idolatria del seu maridet que l'havia sentada com a regina absoluta en el cadiral del seu amor conjugal.

A què venia, doncs, aquell anònim? Amb quina intenció, amb quin fi li havien enviat? Qui, d'entre les seves amistats, podia tenir interès en allunyar l'un de l'altre, aquells dos cors que un sol afecte i un amor únic semblava haver lligat per sempre?

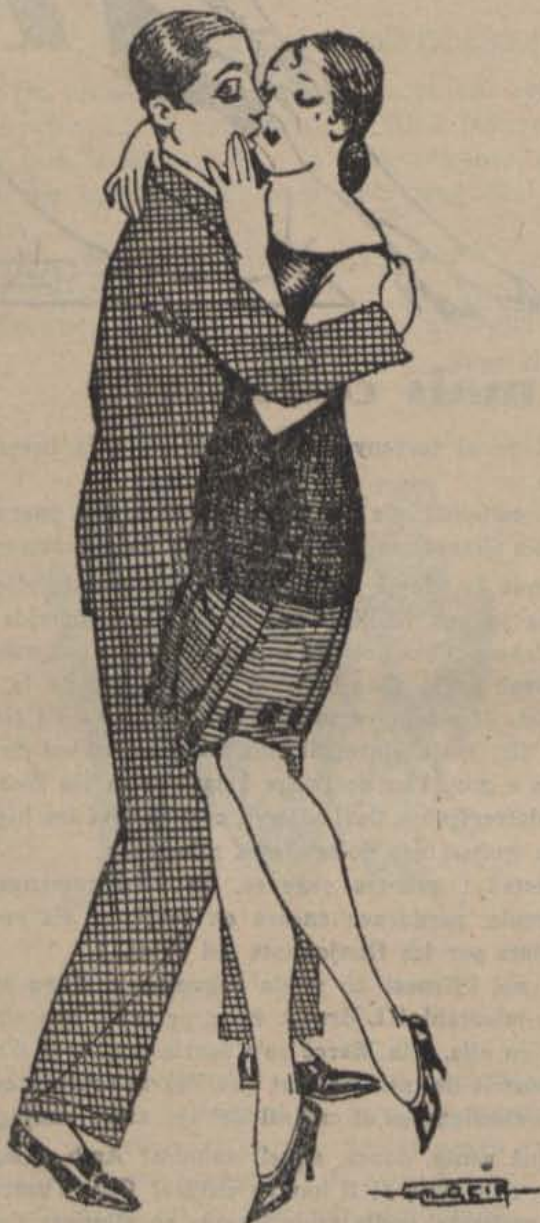
I en el capet graciós i infantivol de la Merceneta, es revoltaven en mil turbulències aquestes preguntes incontestables, imprecises, nebuloses, com si vinguessin de lluny, de molt lluny i ella no arribés a comprendre'n el sentit veritable, com si fos el murmurí d'una resclosa perfidiosa, impertinent, però llunyana.

Els seus ulls blaus, innocents, de immaculades transparències, contemplaven estàtics el paperet vil que

sostenia amb la destra i els seus llavis trèmols, lle-
trejaven una a una les paraules acusadores, rectes,
feridores com estil·lets, que s'endinzaven persistents
en el seu cor de verge inexperta de les grans veritats
de la vida.

"El-seu-ma-rit-l-enganyava..."

I les sillabes s'anaven repetint elles mateixes en mil
tornaveus dolorosos i un venciment, un desmai intern

... en un afany frenètic i insaciable, el besà una,
dues, mil vegades...

anava minant la fe cega de la Merceneta vers el seu
amorós Ernest i el seu cervellet sentia invenciblement
el vèrtig que produeix l'abim del dubte...

Un xiulet, suau, allargassat, càlid i ple d'expressió,
va fer llançar un crit a la Merceneta, com si sobtada-
ment despertés d'un somni exhaustiu i ple de negrors
i tortures.

Era ell! Era la felicitat, la llum, la vida, que en la
impaciència d'uns segons, es regolfava escala amunt
en demanda dels braços de la muller adorada, perquè
sortissin a rebre'l en ple replà i li fessin un avenç de
la felicitat que després gosarien a pleret en el niu de
les seves il·lusions i de les seves esperances.

La Mercè, tumultuosa, avassalladora, esborrant d'un
revolt de testa l'amargor d'aquell anònim, es llançà
com una cabreta escala avall, i caigué materialment
damunt del seu marit que enriallat i cariciós l'espera-
va amb els braços generosament oberts per aguantar
l'embestida.

I en el mateix replà, en un afany frenètic i insacia-
ble, el besà una, dues, mil vegades, en els ulls, en els
llavis, en la testa, mentre les seves manetes martirit-
zaven els cabells encrespats del seu marit que la con-
templava embadalit i ple de dolcesa i bonhomia.

—Filleta, per Déu! Estem a l'escala! Si algú ens
veia...!

—Millor que ens vegin, millor! Així sabran que ens
estimem molt, que estem bojos l'un per l'altre! Veri-
tat Ernest, que el nostre amor és més, molt més que
una bogeria?

—I bé, sí, dona... però aquí... a l'escala... Entrem a
caseta. Allí ens podrem abraçar i fer tot el que vulguis.

I l'Ernest es desprengué suaument de la seva do-
neta i guanyà el dintell, deixant-la plantada a la porta.

Ella, adolorida per l'actitud naturalíssima del seu
marit, però en la qual li semblà veure un xic de can-
sament, de enfitament amorós, es va quedar tota se-
riosa, com un infant al qui acaben de pendre una jo-
guina.

L'Ernest, l'agafà de la mà, la féu entrar lentament
dins del pis i quietament recomençà el rosari de pe-
tons interromput en mig de l'escala..

—Aquí, solets, cor a cor, llavi a llavi, respir per
respir, són més dolces les manyagues, veritat vida me-
va? — li preguntà baix, molt baix que quasi no se'l
sentia.

La Mercè deixà caure la seva daurada testa damunt
del tòrax del seu marit escoltant la dolça lletania. Ell
li enronà la cintura, lleument amatronada, de casada
novençana i gosadora, i els seus cossos es sentiren
apropet, l'un de l'altre, seguint el ritme de la seva
respiració fadigosa.

—Es fóra la Roser? — inquirí ell, mirant corredor
enllà.

—Sí. L'he enviada no fa gaire. Ben bé, ben bé, tri-
garà "encara" prop de mitja hora. De més a més, no té
la clau, no pot entrar... Haurà de trucar...

L'Ernest, com entontit, se la mirava i les seves
mans trèmols furgaven en la bata vaporosa. Ella, bai-
xos els ulls, se sentia com empesa vers a regions im-
materials. En l'espill del paraigüer, es reflectia, osci-
lant, una sola silueta...

(Continuarà)

LAURA BRUNET

IRONIA

TOTS haureu sentit parlar d'aquest pintor barceloní que es dedica a fer retrats de les dames de la nostra aristocràcia. Perquè, a Barcelona, poca o molta, encara en tenim d'aristocràcia.

I tots sabreu, segurament, la procedència paterna i materna desconeguda del nostre popular pintor.

Doncs bé, aquest afortunat artista malgrat la seva nebulosa ascendència, té una fortuna boja entre les nostres dames. Asseguren males llengües, que cada retrat que ell fa, equival a una victòria personal damunt la dama retratada.

Aquest dia una d'elles, despitada per les infidelitats del pintor, li preguntà irònicament davant d'altres dames:

—Es cert, amic meu, que la seva mare era una... diguem-ne una des preocupada?

El pintor vegè on anava dirigit el tot, però no s'inmutà.

—Així ho asseguren senyora contestà. I d'ací ve, precisament, la meva gran devoció per les nostres delicioses i ardents dames tardorals...

—En realitat... si no s'explica més clar...

—Senzillament, senyora: estic segur de què un dia o altre, reconixeré en les meves excursions amoroses, el lloc de la meva procedència...

No cal dir que l'eixerida dama quedà amb poques ganes de tornar a gastar bromes al al·ludit pintor.

Fly Candor

—Són tres quarts de sis, donya Laura.

—Bé prou que ho veig que encara trigarà un xiquet a fer-se fosc...

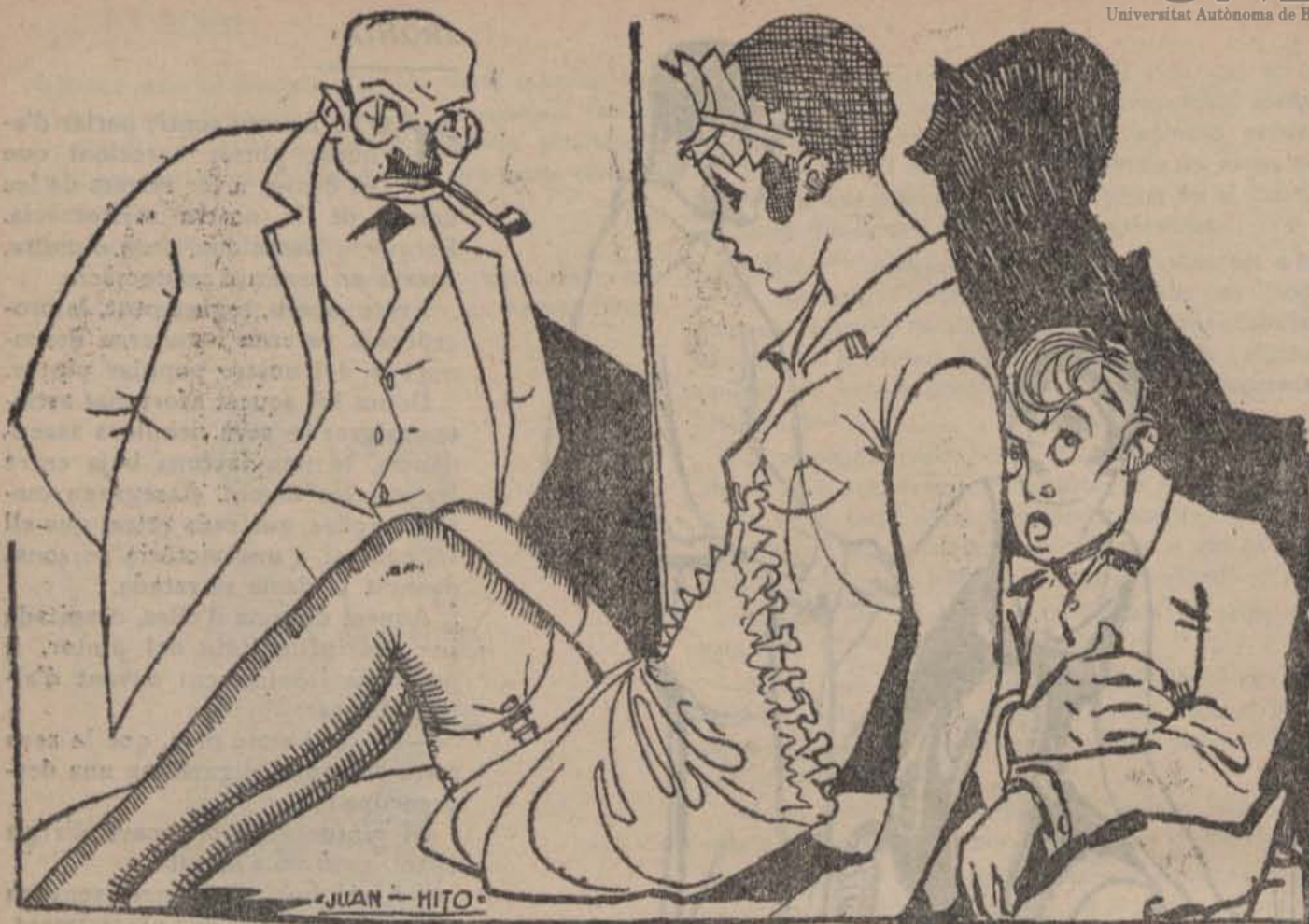
LA DAMA DEL BOSC

UN vici de neixement, això que en diuen un tic, fou el causant del drama.

Perquè això que us anem a contar, és un drama. Aquella dama — es tracta, naturalment d'una dama i d'un cavaller, però el cavaller ja sortirà quan li toqui — aquella dama, doncs, tenia un tic, un petit tic. Cada tres o quatre minuts, tancava l'ull esquerre i tirava un xic el cap vers el mateix cantó, com si digués: "Segueix-me, guapo", tot fent l'ullet.

I perquè no hi manqués res, la dama del bosc es passejava aquell cap-al-tard per uns caminets solitaris de la formosa Vallvidrera.

El senyor Ramon també es passejava en aquells moments pels mateixos caminets solitaris. No era pas que l'home tingués calor. Es que li agradaven aquells reconets, on tot sovint hi pescava alguna ganga. Perquè el senyor Ramon era un xic sàtir. No gaire. Potser es pot dir que ho era un parell de pams. Però aquests dos pams de satiriasis, perjudicaven i dominaven tota la seva persona.

—Vols fer el favor de dir-me què hi feieu aquí amb el noi.
 —Contavem els dies de la setmana, senyoret!

I va succeir el que succeeix sempre que es passegen un senyor i una senyora per uns caminets solitaris: que es van topar i es van mirar.

I ara comença el drama. La dama del bosc, en el precís moment de topar amb el senyor Ramon, va fer l'ullet i agafà un corriol que conduïa a una pineda. El senyor Ramon es va fregar les mans i la va seguir. "Això va bé" — va exclamar l'home.

I en arribar el senyor Ramon a la pineda, veié la dama del bosc sentada en un terraplé, que... encara li feia l'ullet!

L'home no es va fer pregar.

—Vostè s'ha equivocat! Jo sóc una senyora honesta! Vostè ha fet una barbaritat!

—I bé, dona, aquí te aquest bitlletet.

—Guardi-se'l! Li repeteixo que soc una senyora honesta.

—Doncs per què em feia l'ullet?

—Es un vici! Un vici de neixement!

El senyor Ramon, ultra un sàtir, era un cavaller, tot un cavaller, i en donar-se compte de la seva terrible equivocació, es va ajupir, va tornar

a agafar els cinc duros i exclamà solemnement:

—Si vostè és honesta, té raó de queixar-se de la meua indelicadesa, senyora. Perdoni que l'hagi ofesa entregant-li aquesta vil moneda. Ha estat una ofensa involuntària. Pel demés, senyora, estic cada dia a la seva disposició de cinc a set de la tarda en aquest mateix lloc.

I se n'anà orgullós de la seva reparació.

Fry Candor

LA SECRETA CONFESSIO

ESTAVEM tots reunits al voltant de la nostra taula de cafè, i com és lògic, natural i de bona llei, parlàvem de ço que els homes han de parlar sempre, en tots aquells moments que no ho practiquen.

I aquell dia, la conversa va anar a recaure del cantó de les especialitzacions del lloc i manera de fer ben fetes les coses.

—No haveu provat mai la plataforma d'un tramvia? — deia en Coscolla tot entusiasmat — Es una cosa deliciosa! Voltat de tot el passatge, embutit en un recó de la plataforma i, com aquell que res, anar fent la feina deliciosa. Proveu-ho, creieu-me!

En Brotons va fer mitja ganyota i va disposar-se a explicar el seu mètode.

—Jo — digué — ho he provat tot, però creieu-me, res com la bola del monument a Colom per a sentir sensacions noves.

—Fuig, home, fuig! — exclamà en Girbal — La felicitat veritable sols es pot trobar dins d'un ascensor. Allò sí que és anar-se acostant al cel de mica en mica!

I així per aquest estil, cadascú hi va dir la seva. Només quedava en Pinyol per explicar el seu sistema, i com que no mostrava ganes d'explicar-lo, el vam atracar:

—I tu, Pinyol, que no saps cap sistema nou?

Ell va fer un gest ponderatiu, evocador, i va posar uns ulls que semblava que es desmaiava recordant l'inefable procediment.

—Explica't, explica't! — pregaren tots a la una acostant les cadires cap a la seva.

—Oh, és una cosa deliciosa! Inimaginable! Sublim!

I les ninetes li ballaven com foc-follets.

—Apa, home, no ens facis patir més.

En Pinyol va mirar al voltant recelós, tement que ens sentissin els de les altres taules, va abaixar la testa vers la nostra i recollint molt la veu, ens va dir ple de misteri:

—Ja veureu: quan ens vam casar, jo i la dona, vam comprar un llit.

—Ves dient, ves dient...

—Doncs bé, no ho digueu a ningú, però nosaltres, ho fem damunt del llit! Oh, si ho proveïeu...!

Salauet

DUES RESPOSTES

EN Ricard és un xicot molt frescales que tot s'ho tira a l'esquena. Viu com un príncep, no treballa, i té una dona que és l'enveja de tots els qui la coneixen. I el bo del cas

—No et sembla que l'espectacle és meravellós?

—Veuràs, si de tant en tant topessis amb un pagès, m'agradaria més!

és que ni ell ni ella tenien un cèntim quan es van casar, i sempre han portat aquesta vida. Però els secrets, ve un dia que se saben i el secret d'En Ricard es va aclarint de mica en mica.

Aquest dia el vaig trobar, i com que ja estava empipat de veure'l sempre tan presumit, em vaig disposar a sufocar-lo un xic.

—Escolta, Ricard — li vaig dir — Acabo de veure una dona així, que ha entrat a can Verdura.

—I a mí què m'expliques! Què n'haig de fer jo d'això?

—Es que aquella dona era la teva...

—I tu què n'has de fer si era la meva?

No ens negaran que en Ricard era, tal com els havem dit, un gran fescales.

K. K. Tua

UN ESDEVENIDOR NEGRE

LA Pauleta era una casadeta virtuosa, que mai no havia enganyat el seu marit. Però les casades virtuoses ho són fins que deixen d'ésser-ho. I això, precisament és el que està a punt de passar-li a la Pauleta.

Aquest dia, parlant amb una amiga seva ho va demostrar ben clarament:

—Creu-me, Clareta, li deia — si en Ramon no em compra la combinació que li he demanat, serà motiu sobrat perquè em decideixi a fer ço que tu ja fa molt de temps que fas.

—A enganyar-lo?

—Això mateix!

—I si et compra la combinació?

—Veuràs... si em compra la combinació, bé hauré de demostrar als seus amics que en Ramon és un home que em complau en tot...

Tan mateix, l'esdevenidor del pobre Ramon era ben negre.

Sareta

PRECIPITACIO

EL senyor Ramon està rabiós. Són dos quarts de nou i la seva dona encara no ha comparegut a sopar. Cal advertir dues coses importants: La senyora del senyor Ramon aquell dia s'havia fet tallar per primera vegada els cabells a la garçonne i àdhuc, per acabar-ho d'arreglar, havia estrenat unes lligacames amb tres botonets que semblava que diguessin: ensenya'm que faràs glatir.

Fetes aquestes observacions, que creiem més que suficients perquè el criteri dels nostres malpensats lectors hi posi el que hi manca, tornem

cap al pobre senyor Ramon.

L'home es passeja amunt i avall del pis com una fera engabiada. Té una gana que el devora i la seva dona continua no compareixent.

A la fi, en tocar les nou, truca tímidament a la porta. Ell mateix la va a obrir i sense ni donar-li temps de respirar, en el mateix rebedor li pregunta creuat de braços damunt del pit i amb una cara de tres deus:

—D'on vens a aquesta hora? Digues: d'on vens?

I ella, tota trèmola i lívida com una morta, respon precipitadament:

—T'han enganyat, Ramon meu; et juro que no és cert el que t'han dit!

El pobre senyor Ramon encara és l'hora que no ha entès una paraula del què volia dir la seva dona, perquè ell, no tenia sinó gana, una gana que el devorava i era per això que s'havia encarat amb la seva dona.

Baldufeta

—En Lluïset està espiant-me des de darrera la porta. Si entra, m'enfadaré molt, però si no entra, que no em miri mai més la cara!

AL VOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envien propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires llegidors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pells", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Aler-ta, doncs, i apretar l'a k!

LES TARDES CALUROSES

CADA diumenge es dona cita a l'encisadora platja de Mongat el bo i millor de les deli-cioses modistetes barcelonines. I aquell qui, com jo, no té la sort de poder-hi anar acompanyat d'al-guna amable i simpàtica amigueta, s'ha d'aconten-tar donant una bona racció de vista, que, de vega-des, és tan suculent com un bon àpat personal.

El diumenge passat, hom estava prenent l'indis-pensable i salutífer bany de sol, quan un xiu-xiu d'aquells de promesos ple de rumors afrodisíacs va començar de recrear-me les oïdes.

—Mira com se'm pelen els braços — deia ella amb veu adolorida — No podré pas seguir prenent banys de sol. Em cou massa la pell.

Ell, acariciant-li els morbits bracets, es lamenta-va també de què el sol la perjudiqués tant.

—De totes maneres — observà ell — això és que tu tens la pell massa prima i delicada. Veuràs com el sol te l'enfortirà.

—I a tu no et fa mal? — li preguntà ella.

—Ni mica. Però no es estrany: no veus que jo la tinc tan groixuda?

Nandu

UNA EXPLICACIÓ DIFÍCIL

UN jovincel, que està tarumba per una tardo-ral d'aquelles que tot s'ho gasten en carns ben repartides, li diu mentre estan ballant un fox molt lent i sensual:

—Avui l'he somniada a vostè!

—De debò? I com m'ha somniat?

El xicot es queda parat i no sap què respondre.

—Veurà — diu a la fi — vostè, sap? havia pres un bany. Això era a la platja. Doncs bé; era en el moment en què s'havia tret el vestit de bany, i encara no s'havia posat el vestit de passeig.

Cal confessar que el xicot va saber dir d'una manera gens ofensiva, la forma en què havia vist la dama dels seus somnis.

Barraquetes

TENDRES AMORS

EN Casaseca és un castigador de marca. Quan ell entra al cine, amb un cop d'ull ja ha clos un tracte i sap d'una manera indubitable a la cadira on s'ha d'assentar per no perdre temps. "Ti-me is money", diuen els anglesos, i com que ell d'anglesos en té més que tota la Gran Bretanya junta, ha arribat a familiaritzar-se amb el famós lema que ha traduït al català d'una manera elo-qüentíssima: "Arribar i moldre". Per això així que ell s'assenta de cara a una pantalla, la molta co-mença desseguida.

Aquest dia va fer una xicoteta ardenta com una brasa i movedissa com l'argent viu. Naturalment que desseguida es va donar compte de què no era cap pis per estrenar, però estava ben empaperat, la decoració era fresca i agradable i les habitacions molt confortables, i en sortir del cine varen anar per coses pràctiques.

Al bó de la sessió, la xicoteta exclamà apassionada:

—Ets l'únic, creu-me que ets l'únic a qui he donat el cor!

I en Casaseca, que és escèptic, observà:

—Així m'agradaria saber què els hi donaves als altres!

C. Harda d'Or.

LA SANTA PREVISIO

COMODAMENT assentades en el Rolls que les passeja Diagonal amunt i avall, la comtessa i la baronessa canvien confiança per confiança.

Són dues matrones superbes que s'han pres la vida pel costat bò i n'expremen tot el que poden.

Una d'elles està un xic pensativa, com si n'hi passés alguna de crespà.

—Què tens, Aurèlia? — li pregunta l'amiga. — Et veig no sé com...

—No res, coses del meu marit, que sembla que hagi nascut en plena febre Calderoniana.

—Altra vegada?

—Oh, ell sí que cada dia està a punt. Avui m'ha dit que si l'enganyava, es mataria.

—I tu què penses fer? Tens la consciència tranquil·la?

—Naturalment, dona!

—Es a dir que des d'avui...?

—Es clar! No tinc més remei, cada dia abans de sortir de casa, que amagar-li el revòlver.

F. i K. M.

COMPTE D'HOTEL

EN Samuel Fortesa és un home que no pot pagar una factura sense regatejar. Ell no sap els milions que té, però amb tot i això no es pot treure del damunt el maleït vici d'escatimar encara que sigui un cèntim a l'hora de pagar.

Aquest dia, va anar a Sant Sebastià i es va instal·lar en un dels millors hotels, perquè com que anava amb la seva querideta, va fer un va i tot per una sola vegada.

—Vuit dies després va demanar la nota de l'hotel disposat a tornar-se'n cap a Barcelona. En veure-la, l'estómac li va fer un bot, que totes les tripes se n'hi van ressentir. Però només es va atrevir a fer una objecció.

—Escolti, maitre, — digué al regent de l'hotel — aquí em carrega 4 pessetes diàries per banys i ni jo ni... la senyora n'havem pres cap a l'hotel.

—Ah, senyor, però el quarto de bany aquí està a la seva disposició!

En Fortesa va arrufar el nas, va ficar mà a la cartera i respongué:

—Perfectament; pagaré, però vostè em donarà una indemnització per les carícies que ha fet a la meva senyora!

—Jo? I ara! Si ni tan sols hi he parlat!

—Ah, senyor, però aquí estava, a la seva disposició!

Aquests jueus són terribles!

Aquesta història que vos havem contat, en Fortesa la va explicar al seu amic Aguiló.

—Noi, va ésser una cosa deliciosa! — li deia — El fondista no va tenir pas arguments per respondre'm! Ens hi vam fer un tip de riure amb la meva querideta!

I l'Aguiló la va voler posar també en pràctica. Un dia que viatjava amb la Raquel, la seva pròpia, a l'hora de pagar la factura de l'hotel, va fer la mateixa reclamació sobre la sala de bany.

—Fill — li respongué el fondista — Si no n'ha pres, és perquè no ha volgut però el quartet ha estat cada dia a la seva disposició.

L'Aguiló no esperava pas res més i ja es feia un tip de riure per dintre.

—Està bé, està bé — respongué traient-se la cartera. — Pagaré el què em diu, però vostè haurà de donar-me a mi una forta indemnització!

—Jo? I per què, senyor Aguiló?

—Senzillament: per les carícies i abraçades que heu fet a la meva dona!

El fondista es va tornar lívid, i abaixant la veu, digué amb gran misteri:

—Per Déu, senyor Aguiló! Li donaré el què em demani, però no armi escàndol! Si se n'assabentava la meva dona d'aquesta debilitat meva!...

El pobre Aguiló encara no ha tornat en si.

Ben Hand Dhins

EN CAPELLA

AQUEST dia, en una reunió, em van presentar una senyoreta que l'endemà s'havia de casar. Era agradable i li vaig demanar un ball, a la qual cosa va accedir.

—De manera que demà es casa, vostè, senyoreta?

—Sí, senyor, demà a les onze del matí.

—Doncs digui que vostè deu estar en capella?

—Jo? I ara! Per què?

—Naturalment! Que ha vist ningú que l'hagin de fusellar, que el dia abans no el posin en capella?

Bro K. Grossa

Conte premiat en el número passat:

MODERN ESTIL

—Qui és aquell que entra?

—No ho se del cert, però em sembla que és el sopar d'avui.

SUPERSTICIO

LA senyora Adelaida estava desesperada. Els convidats a la festa del tercer aniversari del seu casament, havien estat comptats amb tota cura, de manera que entre ells i el matrimoni fossin dotze a taula. Però a en Lluís Cardona, un estudiant més enjogassat que un gat de tres mesos, se li havia acudit portar un company d'universitat, i en lloc de dotze, eren tretze a la festa.

—Es inútil, Antoni — li deia la senyora Adelaida al seu marit — seran manies o el que tu vulguis, però jo no m'assento a taula.

—Dona, no siguis així — pregava el marit — No podem pas donar un desaire a en Lluís.

—Mira que ens passarà alguna desgràcia!

—No dona, no: això són supersticions teves! Apa, despren-te de manies i anem cap a taula, que els convidats ja deuen estar impacients.

A desgrat seu, la senyora Adelaida accedí, però durant el dinar no va pas estar gens tranquil·la.

Després de l'àpat es va organitzar un xic de ball, i en Lluís, l'estudiant entremaliat, va fer els honors a l'anfitriona, ballant amb ella tots els balls, o fent veure que els ballava. Quina manera d'arrambar i d'estrenyer la cintura el lla-dre!

Entre ball i ball, a en Lluís li va semblar que resultaria molt poètic anar a donar un tomb pel jardí amb la seva agradable parella i com que la senyora Adelaida quasi quasi es pot dir que no hi veia de cap ull, també fou del mateix parer d'en Lluís.

No te res d'estrany, doncs, que l'Antoni, el marit de l'Adelaida, en sortir a cercar un xic d'aire, trobés darrera d'un macís de verd a la seva costella i en Lluís.

—Mala dona! Infame! — cridà l'Antoni desesperat. — Tot justament avui que fa tres anys que ens vam casar, no et fa pena donar-me aquest disgust?

I l'Adelaida, que en el fons era una bona xicota, li respongué amb les llàgrimes als ulls.

—Si jo ja t'ho deia, Antonet meu que avui ens passaria alguna desgràcia assentant-nos tretze a taula, però com que tu ets tan tossut...!

Vanda Rhota

—Es inútil que t'empolainis. En sortint del teatre anirem a dormir... Estic cansat.

—Veus!... Ja t'ho deia, jo... Haguessis pres EROTYL!...

Erotyl és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPO-TENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50 farmàcia del Doctor W. DUTREM. Barcelona

Indicacions: L'erotisme. - Bar. de Sant Pere, 9 - Barcelona

EL PAPER D'AQUESTA REVISTA, HA "LA PAPELERA DE CEGAMA"

representant a Barcelona:

ESTAT ESPECIALMENT FABRICAT PER— TOMAS RIBALTA — Valencia, 316 —

DISSABTE hi vam ésser al "Royal Concert". Com que ja no fa tanta calor, el senyor Pepet havia fet calderada. El programa fou molt complet i les nenes de la casa van fer tot ço que van poder i saber — que és molt, per a deixar-nos contents.

Vam passar una nit molt bona i amb desigs de tornar i solament va costar-nos amb propina i tot, un nap.

EL CONSEJERO DEL AMOR

A l'"Apolo Palace" encara hi ha la Glòria Velazquez. Es una d'aquelles xicotes que un no se'n cansaria mai de veure-la. Bonica, encisadora i amatent com n'hi ha poques i d'allò més castissa.

El cuiner de l'escudella espera trobar un truquet per donar a la Velazquez dins la Glorieta, un banquet.

EL CONSEJERO DEL AMOR

HEM anat al "Ba-ta-clan" i, fillets de Déu! Aquells vodevils que fan són capaços de fer riure a un guanyador de la flor natural d'uns Jocs Florals, que és una de les coses més serioses que hem vist en tota la nostra vida.

Tan sols diré com a elogi que hom diria que estan fets per el cos de redacció de LA TUIES tot sencer.

EL CONSEJERO DEL AMOR

A Can Pompeya continua triomfant la saladíssima valenciana y xamosa ballarina senyoreta Mijares. Balla que dona gust veure-la i encara en donaria més si li donés la gana.

Això no és que jo vulgui fer un bombo, eh? Que més voldria jo!

La Mijares és tan maca que es mereix això i molt més puig se li podria ben dir l'alegria del pagès.

RETALLEM de l'"Heraldo de Madrid":

"Estreno en Barcelona. — La compañía catalana Claramunt-Adrià estrenará esta noche la comedia en tres actos de Hennequin "Las delicias de la mar", traducida al catalán por Vila-Pagés."

"Las delicias de la mar"?

Em sembla que el senyor Vila i Pagés no ha sentit mai parlar d'aquest títol.

La culpa la té el telèfon que cada cop va pitjor i que al conferenciant posa sempre en algun tripijoc.

EL CONSEJERO DEL AMOR

UN altre del mateix calibre, del mateix gènere i del mateix diari:

"Un estreno de Vidal y Planas. — Zaragoza, 8. — La compañía de Manolo París ha dado a conocer en el teatro Circo de esta capital la tragedia de Vidal y Planas "La virtud del Infierno". La obra alcanzó un éxito entusiasta y fueron muy aplaudidos Manolo París, Rosa Frías y Manolita Ruiz. El autor se vió obligado a hablar al final de la representación."

Mireu que tornar l'infern no res menys que virtuos En Fontdevila en llegir-ho de riure es farà un panxó.

EL CONSEJERO DEL AMOR

AL poble de Bernay, França, ha esdevingut un curiós succés.

EP!... EP!... No ho dubteu ni un moment: Per bones gomes higièniques. — Per bons lavatges higiènics. Per bons pòlvors de matar cabres: LA MUNDIAL. — ESPALTER, 6

NOTA

Se serveixen comandos per correu, amb tota discreció

Perquè els nostres llegidors no es pensin que és que fem barrila, anem a reproduir literalment el telegrama de l'agència Havas:

"Un modo curioso de pasear por las calles de un pueblo tranquilo. — La policía detuvo a la salida de la iglesia al obrero agrícola Devin, que cuenta dieciocho años y que, dotado de un bello cuerpo de atleta, había decidido pasearse en bicicleta vestido con el traje de Adán para que las jovencitas de la localidad pudieran contemplar sus formas."

L'espectacle és molt curiós i es podria ben muntar en la primera revista que hi hagi per estrenar.

EL CONSEJERO DEL AMOR

LLEGIM i retallem:

"Una aviadora que no piensa olvidar su lápiz de carmín en el vuelo trasatlántico. — Detroit, 30. — La señorita Ruth Elder, que acaba de llegar a esta población para inspeccionar el monoplano con el que se propone atravesar el Atlántico, ha declarado a un periodista lo siguiente:

"Lo que más me importa es que no me falte nada a mi llegada a París. No pienso olvidar ni mi lápiz rojo para los labios ni mi sortija de brillantes."

La señorita Ruth Elder lleva realizadas doscientas setenta y cinco horas de vuelo como piloto, habiendo batido el record femenino de duración de vuelo."

Després de ço que copio m'agradaria volar amb un parell de pilots d'aquestes tan elegants.

EL CONSEJERO DEL AMOR

EN un periòdic madrileny el senyor Carrere fa la següent proposició, que molts senyors morigerats qualificaran de deshonestat:

"Nuestra proposición, dirigida respetuosamente a la Academia de Ciencias Morales y Políticas, a la de Jurisprudencia, al Instituto de Reformas sociales, a la benéfica institución que se llama "La Gota de Leche" y a todas las Asociaciones de puericultura, consiste en crear un premio en metálico en favor de las señoritas solteras que den a luz con toda felicidad."

LA TUIES s'hi adhereix amb interès sens igual i fins es proposa obrir una subscripció especial.

L'afarta pobres

«LA MASCOTA»

*(Casa dedicada sols a la venda
de gomes higieniques de las mi-
llors marques «Sense rival»*

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1. SAN RAMÓN, 1. BARCELONA

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Ascensor

Telèfon 3221 — A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat

Ventiladors elèctrics — Habitacions a 5 ptes.

Reserva absoluta

Mod'Or Meublée

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatro-Circo Barcelonés

Telèfon 4668 — A.

SARNA

(RONYA)

es cura en deu minuts amb

SULFURETO
CABALLERO

Comte de l'Asalt, 86
i centres d'específics
Barcelona

UNA REVOLUCIÓN CIENTÍFICA

¿Quiere usted alcanzar éxito en todas sus empresas?

Compre la ma-
ravillosa obra

El Tatwámetro

y ella le dirá el momento oportuno en que podrá ejercer influencia
sobre sus semejantes y la ocasión más propicia para dominar el
éxito en sus empresas.

Precio: 5 pesetas

Pedidos a: J. Sanxo, editor, Bou de San Pedro, 9
BARCELONA

Prou angúnies!!

Sífilis - Purgacions

MALALTIES SECRETES

Amb rapidesa i economia vos
seran curades en el

“Institut Mèdic Policlínic”

Alt de Sant Pere, 59 - pral. 1.^a

- Escolta, Carmeta: tu no sabs la cançó del "Senyor Ramon"?
 —Sí, senyoret.
 —Doncs... jo em dic Ramon, sabs...?